

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE I
Z A G R E B
Frankopanska 16

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Prihijeno: 16.07.2021., 08:04 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-07/19-01/199	376-08	
Lruđbeni broj:	Prikozi:	Vrijednost:
437-21-03	1	

j: UsII-565/19-8

d2731105

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Senke Orlić Zaninović, predsjednice vijeća, Eveline Čolović Tomić i Ane Berlengi Fellner, članica vijeća te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe , radi sređivanja postojećeg stanja kabela uvučenih bez prethodnog zaključenja ugovora o pristupu zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije, na sjednici vijeća održanoj 26. ožujka 2021.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/19-11/417, URBROJ: 376-05-3-19-1 od 28. listopada 2019. godine.
- II. Nalaže se tužitelju da zainteresiranoj osobi naknadi trošak ovog spora u iznosu od 3.125,00 kn, u roku od 60 dana.
- III. Ova presuda će se objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Uvodno naznačenim rješenjem tuženika je društvo utvrđena infrastrukturnim operatorom na području Poslovnog parka (točka I. izreke) i točkom II izreke nadomješten je ugovor o pristupu i zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije.

Tužitelj osporava naznačeno rješenje iz svih zakonskih razloga.

U tužbi iznosi kronologiju predmeta te navodi da se dana 17. svibnja 2017. (dalje: PZK) obratila tuženiku sa zahtjevom za pokretanjem postupka sređivanje postojećeg stanja kabela bez prethodnog zaključenja ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije (postupak ozakonjenja) na području Poslovnog parka u odnosu na operatora korisnika (dalje: tužitelj).

Nastavno na zahtjev PZK, tuženik je dana 21. srpnja 2017. godine te 5. rujna 2017. godine dopisom zatražio od tužitelja pitano očitovanje o predmetnom zahtjevu PZK, a na što se tužitelj očitovao dana 15. rujna 2017. godine te 27. prosinca 2017., kojim (između ostalog) ističe da je dio trasa za koje je PZK pokrenula postupak ozakonjenja u vlasništvu tužitelja te da za isto ne postoji osnova za sklapanje ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije s PZK te posljedično da ne postoji niti osnova za plaćanje naknade za predmetni pristup i zajedničko korištenje kabelske kanalizacije.

U tijeku postupka je pred tuženikom održana usmena rasprava dana 20. veljače 2019. godine te je tuženik zatražio od tužitelja da mu dostavi uporabnu dozvolu za trasu koju smatra svojim vlasništvom, a čemu je tužitelj udovoljio.

Pobijanim rješenjem tuženik je utvrdio da na trasama na području Poslovnog parka tužitelj ima uvučene kabele bez prethodnog zaključenja ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kableske kanalizacije s infrastrukturnim operatorom

te se utvrđuje da je na dan donošenja rješenja između stranaka sklopljen ugovor sadržaja kako je isti definiran rješenjem tuženika.

Tužitelj osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja te ukazuje na postupak ozakonjenja, odnosno postupak sređivanja postojećeg stanja kabela bez prethodnog zaključenja ugovora o pristupu i zajedničkom korištenju kableske kanalizacije kako je definiran člankom 16. Pravilnika o načinu i uvjetima pristupa i zajedničkog korištenja elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme („Narodne novine“, broj 36/16, dalje: Pravilnik).

Tvrđi da taj Pravilnik u članku 16. definira proces provođenja postupka ozakonjenja te predviđa da je:

- prvenstveno, sukladno članku 16. stavku 2. Pravilnika o zajedničkom korištenju potrebno da infrastrukturni operator prije pokretanja postupka pred tuženikom, pozove sve operator korisnike te druge pravne i fizičke osobe koje imaju položene kabele na trasi za koju se traži ozakonjenje, a nemaju zaključen ugovor s infrastrukturnim operatorom, da s njim uredi odnose sukladno odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14, 72/17, dalje: ZEK). Da bi infrastrukturni operator mogao utvrditi koji operatori imaju položene kabele u infrastrukturi, nužno je da pozove sve operatore korisnike, a ne samo jednog operatora, u ovom slučaju tužitelja da s njim uredi međusobne odnose te da ne predmnijeva da isključivo tužitelj u predmetnoj kableskoj kanalizaciji ima svoje kabele, odnosno da ne predmnijeva da su svi uvučeni kabeli isključivo u vlasništvu tužitelja;
- nadalje, tek nakon što infrastrukturni operator pokuša na način opisan u prethodnoj točki urediti odnose s operatorima korisnicima te drugim pravnim i fizičkim osobama, a operator/i, odnosno pravne i/ili fizičke osobe odbiju sklopiti ugovor ili tvrde da ne posjeduju kabele u trasama za koje se traži ozakonjenje, infrastrukturni operator može pokrenuti postupak ozakonjenja pred tuženikom sukladno članku 16. stavku 4. Pravilnika, a tuženik predmetni postupak provesti.

Iz rješenja tuženika, prema navodu tužbe proizlazi da je zahtjev za pokretanjem postupka ozakonjenja pokrenut isključivo u odnosu na tužitelja te da PZK nije prethodno pozvala druge operatore korisnike i/ili druge pravne i fizičke osobe da se očituju imaju li u trasama koje su predmet ozakonjenja uvučene svoje kabele.

Time nije ispunjena propisana pretpostavka za pokretanje postupka ozakonjenja pred tuženikom.

Pozivanje svih operatora je definirano kao procesna pretpostavka provođenja postupka ozakonjenja jer se kabeli, za koje se u postupku ozakonjenja ne utvrdi vlasništvo i funkcionalnost, tretiraju kao nekoristeni kabeli sukladno članku 16. stavku 10. Pravilnika pa ih je dozvoljeno izvući iz kableske kanalizacije sukladno članku 6. stavku 1. Pravilnika. Obzirom na navedeno, kada bi se u praksi događala situacija da je infrastrukturni operator ovlašten pozvati samo jednog ili samo određene operatore da ozakone svoje kabele, a ti operatori nisu vlasnici svih kabela u kableskoj kanalizaciji, moguća je situacija da bi se zbog neutvrđenog vlasništva u postupku ozakonjenja iz kanalizacije izvukli aktivni kabeli u

vlasništvu operatora koji nije bio niti obaviješten o postupku ozakonjenja, a što je pravno i životno neprihvatljivo.

Tužitelj smatra i da je izreka rješenja nejasna, jer u tablici iz članka 1. i 2. Ugovora čiji je sadržaj definiran točkom II. izreke rješenja nije jasno niti je obrazloženjem rješenja obrazloženo što označavaju stupci „zauzete“ i „slobodne“ cijevi uz pripadajuće oznake 1, 2 ili 0. Naime, Pravilnikom su definirana pravila popune cijevi ovisno o promjeru svake pojedine cijevi pa su tako za cijev velikog promjera definirane različite kombinacije moguće popune. Konkretno, postoji 17 kombinacija popune cijevi od 110 mm pa iz spomenutih kolona Tablice iz članka 1. i 2. Ugovora nije jasno što znači oznaka 1, 2 ili 0, odnosno koja količina cijevi i na koji način je popunjena te u kojoj je to korelaciji s naknadom za pristup i zajedničko korištenje koju bi tužitelj trebao plaćati, a Pravilnik ne poznaje niti pojam „koeficijenti zauzetosti“.

Osporava zaključak tuženika da je PZK infrastrukturni operator za dio trase za koje tužitelj ima status infrastrukturnog operatora. Ističe da je jedno od spornih pitanja u ovom postupku predstavljalo i pitanje za koje trase PZK uopće može tražiti provođenje postupka ozakonjenja, odnosno za koje trase je PZK infrastrukturni operator ovlašten pokrenuti postupak ozakonjenja i sklopiti ugovor o pristupu i zajedničkom korištenju kabelaške kanalizacije. Tužitelj je više puta u svojim očitovanjima isticao da je na dijelu trasa za koje se traži ozakonjenja infrastrukturni operator i vlasnik trase kabelaške kanalizacije. Ovo iz razloga jer je od 1984. do 1990., dakle puno prije izgradnje Poslovnog parka položio svoju trasu kabela na trasi za koju je sada tuženik odlučio da je tužitelj u najmu te je za nju dužan PZK-u plaćati naknadu, a za koje polaganje kabela je ishodio i građevinsku i uporabnu dozvolu (rješenje o uporabi Općinskog komiteta za građevinarstvo, stambene i komunalne poslove i zaštitu čovjekove okoline od dana 17. prosinca 1990., KLASA: UP/I-361-04/89-01/31, URBROJ: 2133-07-02/21-90-7, čime je sukladno članku 28. stavku 1. ZEK-a tužitelj infrastrukturni operator predmetne trase, a koju uporabnu dozvolu je i dostavio tuženiku u postupku ozakonjenja.

Nije sporno da je 2006. godine na lokaciji predmetne trase građen PZK, no obzirom da je HT za predmetnu trasu tada imao uporabnu dozvolu, investitor je bio dužan predmetnu tužiteljevu trasu izmjestiti o svom trošku sukladno članku 26. stavku 4. ZEK-a, no snošenje troška izmještanja ne mijenja vlasničkopravni status predmetne infrastrukture te ona, neovisno o izmještanju, ostaje u istom vlasničkopravnom režimu, ovdje u vlasništvu tužitelja.

Konkretno, radi se o dijelu trase koji je, tablicom iz članka 1. Ugovora naveden kao prvih devetnaest (19) redaka, počevši od retka s oznakom zdenaca ZD-1 ZD-2 do i, uključujući, redak označen ZD-37 do ZD-38.

Uporabna dozvola se odnosi na međumjesnu trasu tužitelja koja prolazi katastarskim česticama i općinama od svoje početne do završne točke navedene u uporabnoj dozvoli i to uključujući općine Tušilović, Selišće, Ladvenjak, Belajske Poljice, Logorište, Mostanje, Udbinju i Rakovac te nedvojbeno uključuje i dio trase koja prolazi česticama na kojima se danas nalazi PZK.

Navod obrazloženja osporenog rješenja da je tuženik izvršio uvid u građevinsku dozvolu koju mu je dostavilo PZK, a kojom je obuhvaćena i izgradnja kabelaške kanalizacije nije od važnosti za utvrđenje statusa infrastrukturnog operatora obzirom da je uporabna dozvola jedini relevantan dokument sukladno čl. 28. st. 1 ZEK-a kada je u pitanju građevinska dokumentacija temeljem koje operator ima status infrastrukturnog operatora. Dodatno, obzirom da je investitor upravo radi posjedovanja uporabne dozvole od strane HT-a morao na vlastiti trošak izmjestiti infrastrukturu HT-a, ista je obuhvaćena projektom dokumentacijom investitora.

Osim prethodno navedenih činjenica iz kojih proizlazi da je tužitelj posjedovanjem uporabne dozvole za predmetne trase infrastrukturni operator sukladno članku 28. stavak 1. ZEK-a, tužitelj ističe i da je, u postupku utvrđivanja infrastrukturnog operatora na zahtjev općine Barilović, tuženik donio rješenje KLASA: UP/1-344-03/19-11/87, URBROJ: 376-05-3--19-10 od 12. srpnja 2019., kojim je utvrdio da je tužitelj infrastrukturni operator podzemne i nadzemne EKI br.211/19, a koje nekretnine tužitelj koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje svoje EKI i da je, temeljem tog rješenja Općini Barilović dužan plaćati godišnju naknadu za pravo puta.

Predmetnim rješenjem tužitelj je utvrđen infrastrukturnim operatorom za istu infrastrukturu za koju je ovdje osporavanim rješenjem tuženik naložio tužitelju sklopiti ugovor s PZK.

Slijedom navedenog ističe da status infrastrukturnog operatora na trasama koje su točkom II. Izreke Rješenja, tablicom iz članka 1. Ugovora navedene u prvih devetnaest redaka, zaključno s retkom koji označava trasu od sredine zdenca ZD-37 do sredine zdenca ZD-38, ima isključivo tužitelj pa se neosnovano utvrđuje da se za te trase sklapa ugovor između tužitelja i PZK-a.

Nadalje navodi, da je tuženik naknadu za pristup i korištenje kabelske kanalizacije rješenjem definirao suprotno Pravilniku, koji u članku 7. stavku 11. definira da se „naknada za pristup i zajedničko korištenje kabelske kanalizacije obračunava po stvarno korištenom prostoru: računajući prostor kojeg zauzima cijev najmanjeg promjera u koju je moguće uvući predmetni kabel, neovisno o stvarnom promjeru cijevi u koju je uvučen predmetni kabel.”

Prema tome, naknada za pristup i zajedničko korištenje se računa sukladno duljini trase, broju kabela te promjeru cijevi u koju je kabel moguće uvući, odnosno u koju je uvučen ako je uvučen upravo u cijev najmanjeg promjera u koji ga je bilo moguće uvući. Isključivo na taj način se sukladno predmetnom Pravilniku vrši obračun naknade za pristup i zajedničko korištenje kabelske kanalizacije. Protivno je propisima naknadu za pristup i zajedničko korištenje kabelske kanalizacije obračunavati putem tzv. koeficijent zauzetosti, a nerazmjerna je i visina naknade utvrđena pobijanim rješenjem.

Slijedom svih navoda iznesenih u ovoj tužbi, tužitelj predlaže da Sud usvoji tužbu i poništi rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da je osporeno rješenje doneseno u postupku sređivanja postojećeg stanja na trasi kabelske kanalizacije na području Poslovnog parka koji se vodio temeljem članka 16. Pravilnika.

Osporava tvrdnju tužitelja da postupak nije proveden sukladno članku 16. Pravilnika jer da [redacted] nije pozvala sve operatore korisnike da se očituju imaju li na trasama na području Poslovnog parka [redacted] uvučene svoje kablove. Smatra da takvo tužiteljevo tumačenje članka 16. Pravilnika i posljedično prigovora o bitnim povredama pravila postupka je potpuno neosnovano. Naime člankom 16. Pravilnika nije propisana obveza infrastrukturnog operatora da prije pokretanja postupka ozakonjenja pozove sve operatore da se očituju imaju li na trasama koje su predmet ozakonjenja uvučene svoje kablove, već je navedenom odredbom propisana obveza infrastrukturnog operatora da prije pokretanja postupka pokuša mirnim putem urediti odnose s onim operaterima čiji su kabeli položeni bez sklopljenog ugovora u njegovoj infrastrukturi.

Tužitelj prigovara da je došlo do bitne povrede pravila postupka jer je izreka nejasna u dijelu koji se odnosi na tablicu iz članka 1. i 2. ugovora te napominje da nije obrazloženo što označavaju stupci zauzete i slobodne cijevi i pripadajuće oznake 1, 2 ili 0 te pojam koeficijent zauzetosti, a što je u korelaciji s naknadom koja je tužitelju određena da ju mora plaćati. Tuženik ističe da je predmetna tablica, u nekoliko navrata, dostavljena tužitelju na očitovanje

i da tužitelj niti u jednom trenutku u tijeku postupka nije prigovarao značenju pojmova. Osim toga u tablici je jasno definirano koliki je broj cijevi određenog promjera i koliko ih je popunjeno, a što se tiče popune cijevi iste je vidljiva na rasklopu zdenaca koji su u dwg formatu dostavljeni u postupku.

Tužitelj također osporava status infrastrukturnog operatora d.o.o. Međutim, u postupku je nesporno utvrđeno da je prilikom izgradnje Poslovnog parka došlo do izmještanja kabela tužitelja koji su tu bili prethodno položeni. Prilikom gradnje Poslovnog parka novu kabelsku kanalizaciju gradio je investitor tj. Karlovačka županija, što tužitelj ni ne osporava. Drugim riječima, iako je tužitelj prethodno imao položene kabele u području zahvata, kod izgradnje Poslovnog parka oni su izmješteni u novu kabelsku kanalizaciju u koju je gradila Karlovačka županija, a što je kasnije preneseno. Za izgradnju nove kablovske kanalizacije ishoda je građevinska dozvola i utoliko više nije riječ o trasi koja je obuhvaćena građevinskom i uporabnom dozvolom tužitelja. Tužitelj niti ne spori da je došlo do izmještanja njegovih kabela u novu trasu. U tom smislu tuženik je osnovano zaključio da je infrastrukturni operator kojem je tužitelj obvezan plaćati naknadu za korištenje njezine elektroničke komunikacijske infrastrukture odnosno kabelske kanalizacije kojom je provukao u svoje kabele.

U odnosu navode tužitelja da je u postupku utvrđivanja naknade za pravo puta na području Općine Barilović tužitelj proglašen infrastrukturnim operatorom za infrastrukturu za koji je osporavanim rješenjem u infrastrukturnim operatorom proglašena]

tuženik ističe da je navedeni navod netočan i naglašava da je moguće na istoj čestici utvrditi više infrastrukturnih operatora.

Tako je u postupku koji se vodio za utvrđivanje naknade za pravo puta na području Općine Barilović tužitelj proglašen infrastrukturnim operatorom u odnosu na infrastrukturu koju je on izgradio, dok je u predmetnom slučaju infrastrukturnim operatorom utvrđeno društvo ali samo u odnosu na infrastrukturu iz građevinske dokumentacije za gradnju

Tužitelj smatra da je naknada za korištenje kabelske kanalizacije definirana protivno članku 7. stavku 11. Pravilnika i da nije jasno na što se odnosi koeficijent zauzetosti, a smatra i da su cijene postavljene nerazumno visoko. Ovdje tuženik posebno ističe da su cijene definirane od strane] i tužitelj tijekom postupka nije prigovarao tako određenim cijenama.

Što se tiče koeficijenta zauzetosti ističe da je riječ o korektivnom faktoru kojim se, ovisno o zauzetosti cijevi, korigira odnosno umanjuje naknada za korištenje kanalizacije u odnosu na cijene iz članka 2. stavka 1. ugovora, a što je sukladno članku 7. stavku 11. Pravilnika.

Slijedom svega navedenog tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba predlaže provjeriti pravovremenost tužbe.

Pojašnjava da u provođenju upravnog postupka pred tuženikom nije bilo nikakvih povreda postupovnih pravila, da je zainteresirana osoba od svih relevantnih operatora zatražila očitovanje o korištenju položenih kabela pa nije osnovan navod tužitelja da zainteresirana osoba nije pozvala druge operatore korisnike da se očituju imaju li na trasama koje su predmet postupka, uvučene svoje kabele.

Suprotno prigovorima tužitelja, u tablici iz članka 1. i 2 ugovora sadržanog u točki II. izreke pobijanog rješenja, jasno je i precizno prikazano stanje zauzetosti postojećih cijevi. Naime u prvoj koloni iskazan je ukupan broj cijevi, s time da su zasebnim kolonama iskazane

cijevi koje su zauzete i one koji su slobodne. Zbroj slobodnih i zauzetih cijevi odgovara ukupnom broju cijevi.

Zainteresirana osoba ističe da se radi o uobičajenom načinu iskazivanja zauzetosti infrastrukture.

Naglašava da tužitelj neosnovano poriče status infrastrukturnog operatora zainteresiranoj osobi za dio trase za koju je tužitelju utvrđen status infrastrukturnog operatora, jer je, tijekom postupka kod tuženika, a nakon uvida u relevantnu građevinsku dokumentaciju, nedvojbeno utvrđeno da je upravo zainteresirana osoba infrastrukturni operator te da kao takva ima valjanu pravnu osnovu za naplatu naknade za korištenje izgrađene infrastrukture.

U pogledu visine naknade za korištenje kabelske kanalizacije zainteresirana osoba ističe da je naknadu tuženik utvrdio sukladno odredbama Pravilnika i prema svojoj praksi, a na osnovi službenog cjenika zainteresirane osobe, koji je javno dostupan na mrežnim stranicama. Cijene su definirane u okviru iznosa koji jedinice lokalne samouprave naplaćuju za istu svrhu. Stoga ne stoji prigovor tužitelja da se radi o nejasnom i proizvoljno definiranim cijenama.

Zbog svega navedenog zainteresirana osoba predlaže da se odbije tužitelj s tužbenim zahtjevom i da ga se obveže na snošenje troškova postupka u iznosu od ukupno 3.125,00 kn. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

U predmetnom sporu je među strankama prijeporno tko i s koje osnove se može smatrati infrastrukturnim operatorom na području Poslovnog parka i s tim u vezi sklopiti ugovor o pristupu i zajedničkom korištenju kabelske kanalizacije, koji, jer ga stranke nisu sklopile, nadomješta osporeno rješenje tuženika.

Tužitelj tvrdi da je upravo on infrastrukturni operator jer ima uporabnu dozvolu za kabelsku kanalizaciju na području na kojem je kasnije izgrađen Poslovni park a u vezi s kojom gradnjom je, o trošku investitora došlo do izmještanja dijela postojeće kabelske kanalizacije, a za što je investitoru izdana građevinska dozvola, što tužitelj ne osporava.

Tuženik je, temeljem izdane građevinske dozvole, infrastrukturnim operatorom izmještenog dijela kabelske kanalizacije utvrdio društvo i obzirom da stranke nisu sklopile ugovor o pristupu i zajedničkom korištenju tog novog dijela kabelske kanalizacije svojim rješenjem nadomjestio taj ugovor.

Prema odredbi članka 2. stavka 1. točke 21. ZEK-a 21. infrastrukturni operator je pravna ili fizička osoba koja se koristi vlastitim nekretninama i/ili nekretninama drugih u svrhu građenja, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture, ili koja je zasnovala pravo puta u skladu s ovim Zakonom, ili je obveznik davanja pristupa elektroničkoj komunikacijskoj infrastrukturi i povezanoj opremi na temelju analize mjerodavnog tržišta provedene u skladu s ovim Zakonom.

Iz podataka spisa proizlazi da je Karlovačkoj županiji za potrebe gradnje i komunalnog opremanja poduzetničke zone dana 26. ožujka 2007. izdana građevinska dozvola, koja uključuje i kabelsku kanalizaciju na česticama k.č.br. 832/1, 835/2, 835/3, 835/4, 832/2, 832/3, 832/32, 832/33, 832/34, 832/35, 832/36, 832/9, 832/8, 832/7, 832/6, 832/5 i 832/4, sve k.o. Belaj, koje su, prema zemljišno knjižnom izvatku, u vlasništvu društva u kojoj kabelskoj kanalizaciji su položeni kabeli u vlasništvu tužitelja.

Tužitelj ima uporabnu dozvolu od 17. prosinca 1990. za prijašnju kabelsku kanalizaciju koja prolazi katastarskim česticama općine Tušilović, Selišće, Ladvenjak,

Belajske Poljice, Logorište, Mostanje, Udbinju i Rakovac, a koja je na dijelovima navedenih čestica u k.o. Belaj, izmještena i izgrađena nova.

Položaj nove (izmještene) kabelske kanalizacije vidljiv je na kartografskom (.dwf) prikazu, koji je na CD nosaču priložen spisu i koji odgovara podacima iz građevinske dozvole izdane za komunalno opremanje poduzetničke zone I. etapa, I. dio.

S obzirom na definiciju infrastrukturnog operatora iz pojmovnika ZEK-a, Sud nalazi da, iz činjenice da je društvo PZK vlasnik zemljišta na kojem je izmještena i, na temelju građevinske dozvole, izgrađena nova kabelska kanalizacija i koji vlastite nekretnine koristi u svrhu građenja, održavanja, razvoja i korištenja elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture, pravilno utvrđen infrastrukturnim operatorom na trasama kabelske kanalizacije na području Poslovnog parka kako je to riješeno točkom I. izreke osporenog rješenja tuženika.

Svi korisnici kabelske kanalizacije pa tako i tužitelj, imaju obvezu s infrastrukturnim operatorom sklopiti sporazum o pristupu i zajedničkom korištenju EKI, jer to propisuje odredba članka 30. stavka 2., ZEK-a.

Obzirom da tužitelj, iako pozvan od strane PZK, ovaj ugovor nije sklopio, pravilno je tuženik, na temelju valjano provedenog dokaznog postupka i uz iscrpno obrazloženje, svojim rješenjem nadomjestio takav ugovor, sve na temelju članka 12. stavka 1. točke 6. i članka 30. ZEK-a te članka 16. Pravilnika.

Prigovori tužitelja koji se odnose na nekretninu zk.č.br. 832/5 k.o. Belaj, koja se nalazi neposredno uz županijsku cestu broj 3185, ona nije obuhvaćena rješenjem o pravu puta u predmetu po zahtjevu Općine Barilović pa nije osnovan prigovor da plaća naknadu za EKI na istim nekretninama različitim subjektima. U tom predmetu tužitelj je proglašen infrastrukturnim operatorom u odnosu na infrastrukturu koju je on izgradio, dok je u osporenom rješenju infrastrukturnim operatorom utvrđena PZK za infrastrukturu koju je ona izgradila, što je vidljivo iz građevinske dokumentacije za gradnju poduzetničke zone.

Na drugačije rješavanje ne upućuje ni prigovor o koeficijentima zauzetosti cijevi, jer, suprotno navodima tužitelja, u tablici iz članaka 1. i 2. Ugovora (iz točke II. izreke pobijanog rješenja) je prikazano stanje zauzetosti postojećih cijevi te je u prvoj koloni iskazan ukupan broj cijevi, a u zasebnim kolonama su iskazane cijevi koje su zauzete i cijevi koje su slobodne, a ukupan zbroj slobodnih i zauzetih cijevi odgovara ukupnom broju cijevi koji se nalaze u predmetnoj trasi. Što se tiče koeficijenta zauzetosti, riječ je o korekturom faktoru kojim se, ovisno o zauzetosti cijevi, korigira, odnosno umanjuje naknada za korištenje kabelske kanalizacije u odnosu na cijene iz članka 2. stavka 1. Ugovora, što je sukladno članku 7. stavku 11. Pravilnika o načinu i uvjetima pristupa EKI.

Cijene su definirane u okviru iznosa koje jedinice lokalne samouprave naplaćuju za istu svrhu i utvrđene su službenim i javno objavljenim cjenikom PZK pa nije osnovan ni prigovor tužitelja da se radi o nejasnom i/ili proizvoljnom definiranju cijene.

Konačno niti prigovor da je PZK prije pokretanja postupka morala pozvati sve korisnike kabela, kao uvjet za pokretanje postupka ozakonjenja, nije osnovan. Ovo stoga što člankom 16. Pravilnika o načinu i uvjetima pristupa EKI nije propisana obveza infrastrukturnog operatora da prije pokretanja postupka ozakonjenja pozove sve operatore korisnike da se očituju imaju li na trasama koje su predmet ozakonjenja uvučene svoje kabele. Navedenom odredbom propisana je obveza infrastrukturnog operatora da prije pokretanja postupka ozakonjenja pokuša mirnim putem urediti odnose s onim operatorima čiji su kabeli položeni u njegovoj infrastrukturi bez sklopljenog ugovora, što je PZK s tužiteljem i pokušala.

Na temelju naprijed iznesenog je ovaj Sud rješenje tuženika ocijenio zakonitim, kako u pogledu utvrđenog činjeničnog stanja, tako i u pogledu primjene materijalnog i postupovnog prava, uz obrazloženje rješenja tuženika, koje je u cijelosti prihvatio pa je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, valjalo odlučiti kao u izreci ove presude.

Odluka o obvezi tužitelja na naknadu troška ovog spora zainteresiranoj osobi osniva se na odredbi članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, jer tužitelj u sporu nije uspio pa ga je dužan naknaditi, a zatraženi trošak zastupanja zainteresirane osobe u iznosu od 3.125,00 kn je Sud ocijenio opravdanim troškom.

Odluka o objavi presude (točka II. izreke) utemeljena je na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu, 26. ožujka 2021.

Predsjednica vijeća
Senka Orlić-Zaninović, v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštena službenik

